

ЕМИЛ ВЕРХАРН КОВАЧЪТ

Превод от френски: Гео Милев, 1920

chitanka.info

Сред пътя, между разорани ниви,
ковача сам,
огромен и масивен,
отколе — вече дълги дни, години —
в дима, в гръма на наковалнята, кове
— тъй странно — посред жар и плам,
със пълна сила, бледни мечове
от търпение без край.

Онез, които обитават крайните квартали,
с юмруци в няма злоба свити —
те са разбрали,
и всеки знай,
защо с такава упоритост
ковача носи своя тежък труд,
без някога, макар за миг
да бъде чул
през зъбите му безполезен вик.

Но другите, чиито лихи
слова кънтят като безсмислен лай
в дълбоки лесове без край —
разпалените, безпокойните
се взират, със презрение или пък състрадание,
в очите му кротки и тихи,
изпълнени с безтрепетно мълчание.

Ковача работи със труд безпределен
през дълъг низ дни и недели.

Той хвърли в жарта
на огнището вси викове на света
и глухата злоба вековна;
във своето огнище от злато върховно
хвърли той — самовластен и прав —

бунтове, жалби, безумства и гняв,
ропот и крясък,
— за да ги закали и излее във пълния
блъсък
на желязо и мълния.

Чело над огъня там
— чисто от страх и свободно от срам —
навежда той и, озарено, то в миг засиява —
корона от пламъци го увенчава,
— и твърдо, неспирно, с могъщи ръце,
той върти чуковете
блестящи, свободни и пресътворяващи,
и надуват се мускули — да завоюват
светата победа,
що отколе бленува
трептящото в пламък сърце.

Той изброи несметните злини;
суетните съвети за по-щастливи дни;
слепците в себе си — водачи през нездравни мостове
славата в злъч закоравели на сонм лъжеапостоли;
и правдата, заплетена във текстове без смисъл;
и ужаса, забиващ рог във челото на всяка мисъл;
гигантските ръце от порив, еднакво в труд заети
и в тишината на полето, и в треската на
градовете,
и селото, разсечено от сянката зловеща
на черната черковна кула, като коса мъртвешка;
бедняците, потиснати от своите бедни хижи,
почти сломени до просия, изсмукани от глад и
грижи;
мизерията, у която не трепва глас на угризение —
но само здраво стиска меча, приготвен да
почервенеет;
живота — с право за подем към светли небосклони,
но свързан в стегнатите възли на сплетени закони;

възторга на мъжа, във нежност трепетна прелял,
но смачкан в гибелните нокти на слепия морал;
зелената отрова вляна във чистата вода
на извора елмазен, дето се къпе съвестта;
и после — въпреки безбройни клетви, обещания
пред тез, които застрашават със своя вик за
свобода —
уви! все същото нещастие, все същите страдания.

В часа на делото — що значат
съюзи, словеса и речи?
— напразно... И от дълги дни ковачът
не казва нищо вече.
Непреломим във своята упоритост,
той знай: победа или гибел;
и стиснал яростно зъбите
на волята си, ни за миг
не ще изпусне подъл вик;
защото туй, що той желай,
желай до край —
и с волята си би презризал
дори и диамант — и би заминал
на нощите в бездънната пустиня,
за да сломи законите, които движат светове.
Когато покрай себе си той чува плачовете
на сърца безбройни
— не като неговото твърди и спокойни —
той знай с увереност, че таз огромна ярост,
тез милионни отчаяния — с едничка вера: любовта

—
не могат, в ден и час уречен, под нова правда за
света,
да не повърнат времената назад от днешната им
старост,
и тях самите да обърне вседвижещия златен лост
към нови светли хоризонти — през нов и светъл
мост.

Трябва само — сред мрака на бърдни затмения —
да се дебне часа на великото освобождение.

За да чуем звънът му, когато забие
— буен тропот на стъпки в галоп
иска стихнат разпалени жестове, ропот,
суетен шум за знамена и речи на громки витии;
по-малко спорове, повече слух.

Тез, които мълчат — те ще чуят часът:
без небесно знамение на Святий Дух,
без божествен посланик, изпратен при нас.

Тълпата, развихрена в ярост и бяс
— безумната сляпа стихия, която,
гигантски възправена, движи съдбата —
с неумолими ръце ще изтръгне
новия свят из въртежа на басните
минути на ужас и кръв ще прехвъркнат,
и ще разцъфне, могъщ, и прекрасен,
блажения ред: на живота най-чистата сърцевина.

Ковача не отстъпва настрана
от своята вяра, той не знай съмнение и страх —
и вижда бъдещите времена
пред себе си, и в тях
човечеството — мирно, хармонично:
човека за човека — не вече блуден вълк,
всесилен в своята свирепост безгранична;
великата любов — благоволение и дълг —
ще влее кротка радост у всички безразлично;
в една блестяща жарка вечер на пурпурна разплата
ще бъдат разкъравени толумите, надуты с злато;
палати, банки и кантори ще изчезнат от света;
ще бъде всичко просто, ясно, щом се убие
гордостта,
и щом човека се откаже от досегашната лъжа,

че би обезсмъртил, чрез хищен ламтеж, и своята
душа
и отдаде на всички своя живот, тъй кратък и
случаен;
слова, за всички книги нечути и незнайни,
ще разведрят това, което днес е заплетено и
тъмно;
и слабия със нова вяра посред живота ще осъмне,
и ще обикне своята участ — и може би тогаз
ще видим туй, що Бог е бил отколе преди нас.

С блясъка на тази ясна вяра
що възгаря там,
отколе, с пурпурни лъчи
пред неговите остро втренчени очи,
сред пътя, между разорани ниви,
ковача сам,
огромен и масивен —
сякаш работи звънката стомана
на твърдите души — кове
без край, със пълна сила, остри мечове
от търпение и от мълчание.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.